

Abstract

The urgency of the ecological crisis and the increasing impact of the built environment call for radical change: both in prevailing sustainability practices and in developing more relationally embedded ways of working toward stable ecological coexistence.

Prevailing sustainability paradigms are important for assessing impact, guiding policymaking, and raising public awareness. Yet their rationalist logic drives a tendency toward a total quantification, which effectively reproduces culture-nature dichotomies and undermines situated practical efforts to engage with the relational and qualitative dimensions of how humans live with each other, with their buildings, and within the Earth's ecosystems. With the loss these qualities in questions of architectural sustainability, the changes that are urgently needed remain confined to material innovation, technical construction processes, and metric based assessment methodologies, decoupled from the everyday experiences of practitioners and inhabitants. This underscores the urgency of widening the scope of sustainability engagement to include how practitioners and inhabitants alike might care better for their environments.

This study therefore aims to uncover qualitative and relational engagements by investigating three architectural practices that each demonstrate alternative approaches to sustainability in housing: Reværk, Leth & Gori, and Local. The research asks how their engagement may inform broader architectural practice and contribute to widening prevailing modes of sustainability in architecture. The aim is not to reject current paradigms, but to complement them by highlighting their blind spots while offering alternative, careful approaches.

To achieve this, the study assumes a contextual, relational, and practice-oriented perspective informed by care ethics, understanding both practitioners and environments as actors within caring relationships. Care is here understood as the everyday practices through which humans maintain and repair their world, so that it can sustain life as well as possible. Drawing on Joan Tronto's definition of care as a practice, and her framework of the ideal caring process, the project investigates sustainable architectural practice not as about imposing technical solutions, but as an engagement that attends to the unique qualities and relations embedded in everyday settings. By being attentive and responsive, a care-ethical approach asks which situated actions are adequate before relying on universal principles and abstract metrics. Accordingly, through the lens of care, sustainable architecture becomes less about creating finalized outcomes and meeting reduction targets, and more about the practices before and after the point of architectural realization.

The study finds that care-oriented sustainable engagement is contingent on how each practice reconciles the opposing positions of metric-based and relationally embedded perspectives on sustainability. While some insights resonate with current practices of design and inhabitation, the investigation also shows that a truly relational turn requires more radical reforms of how architecture is practiced, developed, and inhabited. The case studies reveal that efforts to bridge opposing ontologies may manifest in paradoxes and

Royal
Danish
Academy

Architecture
Design
Conservation

contradictions, but that conscious attention to these tensions can lead to more care-oriented environments. Most centrally, the study highlights the critical importance of responsiveness among architecture, practitioners, and inhabitants. Through increased responsiveness, the making and inhabitation of architecture can serve as a medium through which humans regain a more ecologically attuned perspective on the world, understanding care not as a burden but as a source of enhanced living quality.

Royal
Danish
Academy

Architecture
Design
Conservation

Resumé

Den økologiske krises alvor og det byggede miljøes stadig stigende miljøpåvirkning kalder på radikale forandringer: både i gængse bæredygtighedspraksisser og i udviklingen af mere relationelt forankrede måder at arbejde hen imod stabil økologisk sameksistens.

Gældende bæredygtighedsparadigmer er vigtige for at vurdere påvirkning, vejlede politiske beslutningsprocesser og øge den offentlige bevidsthed. Men deres underliggende rationalistiske logik promoverer samtidig en total kvantificering, hvilket effektivt reproducerer natur-kultur dikotomier og dermed undergraver bestræbelser på at engagere sig i de relationelle og kvalitative dimensioner af, hvordan mennesker lever med hinanden, med deres bygninger og med Jordens økosystemer. Med tabet af disse kvaliteter i spørgsmål om arkitektonisk bæredygtighed forbliver de kritisk nødvendige forandringer begrænset til materiel innovation, tekniske byggeprocesser og numeriske vurderingsmetoder, løsrevet fra de praktiserendes og beboernes hverdagserfaringer. Dette understreger nødvendigheden af at udvide forståelsen af arkitektonisk bæredygtighed, til omfatte hvordan praktikere og beboere kan drage bedre omsorg deres for miljøer.

Dette studie har derfor til formål at afdække kvalitative og relationelle tilgange ved at undersøge tre arkitektpraksisser, der hver demonstrerer alternative måder at arbejde bæredygtigt på i boligbyggeriet: Reværk, Leth & Gore og Lokal. Studiet spørger hvordan deres tilgange kan informere den bredere arkitektpraksis og bidrage til at udvide gældende forståelser af bæredygtighed. Målet er ikke at afvise nuværende paradigmer, men at supplere dem ved at fremhæve deres blinde vinkler og tilbyde alternative, velovervejede tilgange.

For at opnå dette antager undersøgelsen et kontekstuel, relationelt og praksisorienteret perspektiv, informeret af omsorgsetik, hvor både praktikere og miljøer forstås som aktører i omsorgsrelationer. Omsorg forstås her som de hverdagslige praksisser, gennem hvilke mennesker opretholder og reparerer deres verden, således at denne kan underbygge det levede liv bedst muligt. Med afsæt i Joan Tronto's definition af omsorg som praksis og hendes konceptualisering af den ideelle omsorgsproces undersøger projektet bæredygtig arkitektonisk praksis, ikke gennem tekniske løsningsforslag, men som en tilgang, der tager hensyn til de unikke kvaliteter og relationer, der er indlejret i hverdagens omgivelser. Ved at være opmærksom og lydhør spørger en omsorgsetisk tilgang, hvilke situationelle handlinger der er passende fremfor ukritisk at basere handling på universelle principper og abstraktioner. Gennem omsorgens linse handler bæredygtig arkitektur derfor mindre om at skabe endelige resultater og mere om de praksisser, der finder sted, før og efter den arkitektoniske realisering.

Studiet finder, at en omsorgsorienteret bæredygtighed afhænger af, hvordan hver praksis forsoner de modsatrettede positioner bag hhv. metrikbaserede og relationelt forankrede perspektiver. Samtidig viser undersøgelsen, at selvom visse indsigter harmonerer med eksisterende måder at praktisere og bebo arkitektur på, kræver et egentligt relationelt skifte mere radikale reformer af,

Royal
Danish
Academy

Architecture
Design
Conservation

hvordan arkitektur praktiseres, udvikles og bebos. Casestudierne viser yderligere, hvordan bestræbelser på at bygge bro mellem modsatrettede ontologier ofte manifesterer sig i paradokser og modstridende udfald, men også at en bevidst opmærksomhed på disse spændinger kan føre til mere omsorgsorienterede miljøer. Mest centralt fremhæver studiet den kritiske betydning af lydhørhed mellem arkitektur, praktikere og beboere. Gennem en øget lydhørhed kan skabelsen og beboelsen af arkitektur tjene som et medium, hvorigennem mennesker kan genvinde et mere økologisk afstemt perspektiv på verden og forstå omsorg, ikke som en byrde, men som en kilde til øget livskvalitet.

Royal
Danish
Academy

Architecture
Design
Conservation